

NICOLA SKINNER

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Nicola Skinner
Oorspronkelijke titel: *Bloom*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference
Omslagontwerp: HarperCollins Publishers Ltd.
Bewerking: HarperCollins Holland
Illustraties: © Flavia Sorrentino
Foto auteur: © Johnny Ring
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Tesinska Tiskarna

ISBN 978 94 027 0371 9
ISBN 978 94 027 5848 1 (e-book)
NUR 283
Eerste druk augustus 2019

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers Ltd, London.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Het gebeurt niet vaak dat je een gloednieuw boek opent en meteen leest dat het gevaarlijk is. Maar feiten zijn feiten, en het is een feit dat er gevaar op de loer ligt in dit boek.

Nou ja, technisch gezien zóú er gevaar op de loer kúnnen liggen. Niemand heeft er nog bewijs voor geleverd. Maar toch, er is een zeker risico aanwezig. Wat betekent dat je deze bladzijdes goed moet lezen voordat je doorbladert naar hoofdstuk 1.

Niemand is veilig. Meisjes. Jongens. Moeders. Vaders. Zussen. Broers. Tantes. Ooms. Zelfs die betovergroot-blijkbaar-is-het-familie-maar-je-zou-niet-meer-weten-hoe-precies-familieleden die je hooguit eens per jaar ziet. Ja, zelfs zij zijn niet veilig.

Het lot heeft jullie nu allemaal in het vizier.

Want alleen al door dit boek *vast te houden* en *aan te raken* ben jij – en iedereen die je kent – helaas mogelijk blootgesteld aan een substantie die volgens wetenschappers ‘zeer snel vliegend, medisch ongereguleerd en onmogelijk te genezen’ is.

Of, zoals een nogal verward kijkende doktersassistent ooit tegen me zei: ‘Zoiets hebben we nog nooit eerder meegeemaakt, lieverd.’

Dus wees voorbereid.

De komende dagen gebeuren er misschien wat ongebruikelijke dingen. Wie weet laat je wel het bad vollopen voor je gaat slapen en wil je het dan *leegdrinken*, in plaats van erin zitten.

Mogelijk voel je iets pijnlijks op ongebruikelijke plekken.

En tot slot – welnee, je hoeft echt niet te schrikken, hoor! – kán het gebeuren dat je, ehm... hier en daar op je lichaam iets voelt groeien.

Nee, wacht! Gooi het boek alsjeblieft niet weg in afschuw! Kom terug! De kans dat jou dit ook overkomt is echt *superklein*. Grofweg iets van één op een miljoen, zo niet een miljard. (Of één op honderd, ik ben niet zo heel goed in kansberekening.) Hoe dan ook, het is *ongelooflijk* onwaarschijnlijk dat jou iets overkomt, en zelfs als dat zo is, dan heeft het absoluut geen enkele zin om nu naar de badkamer te rennen en je handen schoon te schrobben.

Je handen zijn het probleem niet.

Maar serieus, maak je vooral niet al te veel zorgen. Zelfs als je besmet bent, dan ben je in elk geval niet de enige. Het is ons allemaal overkomen. We zien er allemaal een beetje raar uit hier.

Of zoals mijn moeder tactvol zou zeggen: ‘We zijn *gegroeid*, Bloem.’

En ja, zo heet ik dus. Mijn moeder heeft iets met bloemen. En bomen. Ach, het had erger gekund. Ze is ook dol op cupcakes.

Hoofdstuk 1

Toen de kranten en verslaggevers voor het eerst naar buiten kwamen met mijn verhaal, brachten ze een hele hoop leugens de wereld in. De ergste daarvan waren:

1. *Ik was een kind uit een gebroken gezin.*
2. *Mama redde zich maar slecht als alleenstaande moeder.*
3. *Met een achtergrond als de mijne was het geen wonder dat ik deed wat ik deed.*

Niets hiervan klopte. Nou ja, afgezien dan van het feit dat mijn moeder er alleen voor stond. Maar het was niet haar schuld dat mijn vader ervandoor is gegaan toen ik nog maar een baby

was. Maar een van die uitspraken bleef in mijn hoofd hangen. Want ik kwam inderdaad uit een gebroken gezin.

Nee, niet op de manier die zij bedoelden, zo van 'ze droeg een rafelige broek vol gaten en poetste haar tanden met suiker'. Maar ons huis voelde wel gebroken en uitgeleefd aan; er ging altijd wel iets kapot.

Als je ooit op bezoek was gekomen, zou je het vast ook hebben gemerkt. Het getik van de klok in de gang achtervolgde je altijd door het hele huis alsof hij afkeurende geluidjes maakte bij alles wat je deed. De kraan in de keuken *drup-drup-drup*'te alsof hij ergens om hilde. Als je voor de televisie ging zitten, zou hij halverwege welk programma je dan ook keek ineens geen geluid meer laten horen, alsof hij enorm zat te mokken en niet van plan was om ooit nog met iemand te praten. *Echt* niet.

Er zat een zwarte schimmelrand rondom de badkuip, onze gordijnen schoten in een of andere wanhopige ontsnappingspoging constant van de haakjes en elke keer dat we de wc doortrokken kreunden en steunden de leidingen uit protest tegen wat ze moesten doorslikken. Geloof me, als je al bij ons op bezoek was gekomen, dan zou je binnen enkele seconden alweer zijn vertrokken. Dan was je met een excuus gekomen als: 'O, eh... ik herinner me net dat ik mijn moeder had beloofd vandaag het dak te stofzuigen! Doe!' En dan was je er zo snel mogelijk vandoor gegaan.

Afgezien van mijn beste vriendin, Neena, brachten maar weinig mensen een langere tijd in ons huis door.

En raad eens hoe het heette?

Huize Welgemoed.

Als ik eerlijk ben, heb ik het nooit iemand kwalijk genomen als hij ervandoor ging. Want het waren niet alléén het vocht en de kraan en de protesterende leidingen. Er was nog veel meer. Het was de hele sfeer in het huis. Echt overal.

Een bedompte bedruktheid. Een onwrikbaar ongenoegen. Een groezelige grijzigheid. Huize Welgemoed leek altijd wel ergens chagrijnig en ongelukkig over te zijn, en er was bijna niets waar dat humeur niet in doorsijpelde. Alles was ervan vergeven, van de doorgezakte bank in de zitkamer tot aan de slaphangende nepvaren in de gang die er altijd uitzag alsof hij uitgedroogd was, ook al was hij *van plastic*.

En het allerergste was dat al die zwaarmoedigheid zo af en toe ook effect leek te hebben op mijn moeder. Niet dat ze dat ooit met zoveel woorden toegaf, maar ik wist het gewoon. Het straalde van haar af als ze aan de keukentafel zat en voor zich uit staarde. Ik zag het aan de manier waarop ze 's ochtends de trap af sjokte. Dan keek ik naar haar. En zij naar mij. En in de paar angstige seconden die het duurde voordat ze eindelijk glimlachte, dacht ik steeds: het verspreidt zich.

Maar wat kon ik nou doen om dat te veranderen? Ik was

geen loodgieter. Ik was het kleinste kind van de hele klas, dus ik kon ook niet bij de gordijnroedes. En wat het repareren van de televisie betrof, wist ik niets beters dan de oude methode van een klap erop en hopen op het beste.

In plaats daarvan had ik een andere oplossing bedacht. Namelijk dat ik me zou houden aan deze simpele regel: *Op school en thuis braaf mijn best doen, gehoorzaam zijn en doen wat me wordt gevraagd.*

En dat deed ik dus.

Ik was goed in braaf zijn.

Ik was er zelfs zo goed in dat mijn moeder regelmatig schoenendozen tekortkwam voor alle Gehoorzaamste Kind-certificaten en Schoolregelkampioen-diploma's.

Ik was zo braaf en gehoorzaam dat de leerkrachten die stage liepen aan mij vroegen hoe het precies zat met de schoolregels van de Kweekvijver. Dingen als:

Mogen leerlingen buiten rennen?

(Antwoord: nooit. Je mag licht joggen als je in gevaar bent – wanneer je bijvoorbeeld wordt achternagezeten door een beer – en zelfs dan moet je eerst achtentwintig dagen van tevoren schriftelijk om toestemming vragen.)

Is het toegestaan te glimlachen naar meneer Grittelsnert, het schoolhoofd?

(Antwoord: nooit. Hij geeft de voorkeur aan een neergeslagen blik ten teken van respect.)

Is hij altijd al zo strikt en eng geweest?

(Antwoord: dat is technisch gezien geen vraag over de schoolregels, maar aangezien je nieuw bent, zal ik het voor deze ene keer door de vingers zien. En: ja.)

Ik was zo braaf en gehoorzaam dat ik al voor het tweede schooljaar achter elkaar klassenvertegenwoordiger was.

Ik was zo braaf en gehoorzaam dat ze me op school 'Brave Bloem' noemden. Nou ja, het wás 'Brave Bloem', totdat Chrissie Valentini ergens aan het begin van groep zes daar niet snijbloem maar 'Sneubloem' van maakte. Maar dat heb ik de leraren nooit verteld.

Zo braaf was ik namelijk.

En elke keer dat ik thuiskwam van school met weer een goed cijfer, dan glimlachte mama en noemde ze me haar brave meid. Dan hing dat gebroken gevoel niet langer om haar heen, maar trok het zich weer terug tot in de donkere hoekjes van het huis.

Een poosje dan.

Hoofdstuk 2

En toen, op de eerste dag van groep zeven, afgelopen september, barstte er ineens iets. Iets waar ik best aan gehecht was. Mijn leven.

Het kwam allemaal door het terras.

Ik was na school naar huis gegaan. Mijn moeder was nog aan het werk – die had mazzel, met de Beste Baan Van De Hele Wereld – en zou pas over tweeënhalp uur thuiskomen. Ik was van plan om me te ontspannen door de keuken schoon te maken, mijn schoenen voor school te poetsen en mijn huiswerk te doen, want zo deed ik dat nu eenmaal.

Nou was mama er niet echt blij mee dat ik alleen thuis was, maar ze werkte elke dag van 's ochtends tot 's avonds en kwam pas om kwart voor zes thuis. We konden ons maar

drie dagen aan naschoolse opvang veroorloven, dus dat waren woensdag, donderdag en vrijdag. Op dinsdag na school ging ik altijd met Neena mee. (Mijn onnozele beste vriendin, mijn gewiekste handlanger, mijn gewiekste beste vriendin, mijn onnozele handlanger – dat wisselde.)

Maar goed, op maandagen was ik 's middags dus alleen thuis. Elke maandagmorgen zei mijn moeder weer: 'Zorg dat het huis niet afbrandt, en maak je huiswerk.' Alsof iemand dat tegen me moest zeggen. Wie wist er altijd precies wat ze aan het doen hoorde te zijn? Wie had Bloems Praktische, Propvolle Planner opgesteld? Nou?

Ik dus. Mijn Praktische, Propvolle Planner vormde een belangrijk onderdeel van mijn brave bestaan. Het is zóveel makkelijker om alles gedaan te krijgen als je een lijstje hebt met vierkantjes die wachten tot je ze afvinkt.

Ik was dus lekker bezig. Ik poetste plakkerige jamvlekken van onze tafel. Ik leegde de vaatwasser. Ik zette de achterdeur open om de keuken door te luchten, waar het altijd vochtig rook.

Toen ik dat eenmaal allemaal gedaan had was het vijf voor halfvijf. Ik had nog een paar heerlijke minuten voor mezelf voordat ik echt aan mijn huiswerk moest beginnen, en ik wist al precies hoe ik die zou besteden.

Ik liep naar mijn rugzak en pakte de brief die ons aan het einde van die schooldag was meegegeven. En deze keer las ik

hem niet vluchtig door, omringd door drukke, rumoerige klasgenootjes. Ik nam elk woord goed in me op.

Dit stond er:

Zijn de knopen van jouw jasje
altijd glimmend gepoetst?

Heb je regelmatig een Bewijs van Uitmuntend Gedrag
mee naar huis?

Zou JIJ de Kweekvijver-wedstrijd kunnen winnen
en de Ster van het Jaar worden?

Daar kom je maar op één manier achter.

Doe nu mee aan de wedstrijd om de
KWEEKVIJVER-STER te worden en maak kans
om voor de herfstvakantie uitgeroepen te
worden tot de beste KWEEKVIJVER-STER van de
hele school en Betondeugd.

Je wint bovendien een zevendaagse familievakantie
in het Zonnig Paradijs Vakantieresort in Portugal.

(Met dank aan plaatselijk reisbureau ErTussenUit
voor het beschikbaar stellen van deze prijs.)

Een familie-zonvakantie! Ik was nog nooit in het buitenland geweest, laat staan dat ik in een vliegtuig had gezeten. Mama

zei altijd dat we daar niet genoeg geld voor hadden; het groeide immers niet aan een boom.

Onder aan de brief had iemand – waarschijnlijk mevrouw Pruijm, de secretaresse van de school – vier kleine stokpoppetjes getekend die op het strand lagen te zonnebaden. Ze hadden ijshoorntjes in de hand en glimlachten naar elkaar.

Ze zagen er blij uit.

Ik las verder.

De winnende KWEEKVIJVER-STER
heeft de speciale kenmerken van de
ideale Kweekvijver-leerling.

Ik hield mijn adem in. *En dat waren...?*

Bij elke leerling zal worden gekeken hoe goed
hij of zij zich elke seconde van elke dag houdt
aan de schoolregels.

Ik hapte verrukt naar adem. Dat deed ik al!

Ik maakte snel een rekensommetje in mijn hoofd. Op de Kweekvijver zaten 420 leerlingen. Ik zou het moeten opnemen tegen 419 andere deelnemers. Of niet? Ik had natuurlijk al zes jaar ervaring in netjes de schoolregels volgen. De meeste kinderen uit de kleuterklassen konden nog maar

nauwelijks tellen, laat staan dat ze op hun tellen konden pás-sen.

Het zou supersimpel zijn om die vakantie te winnen. Een kind kan de was doen. Ik voelde me bijna schuldig terwijl ik het aantal tegenstanders naar beneden toe bijstelde. *Jaja, zo kan het gaan, kindertjes.*

Bedenk vooral dat de Kweekvijver-Ster het
toonbeeld en de verpersoonlijking is van ons

schoolmotto: HINKELMUS PINKELMUS ROZIJNICUS

LATIJNICUS. Of, in gewone taal

Ik hoefde de vertaling van de woorden niet eens te lezen, zo goed kende ik het schoolmotto. Ik keek even op en zag mijn reflectie in het keukenraam. Vlak voor me stond heel gewichtig een klein, mollig, bleek meisje met sproeten, haar haar (in de gele kleur van cheddarkaas) bijengebonden in een knot. Ze ontmoette mijn blik vol zelfvertrouwen, alsof ze wilde zeggen: *Schoolmotto? Dat kan ik dromen! Ik kan het in mijn slaap nog opzeggen!*

Samen spraken we plechtig: *‘Geef gehoor aan gehoorzaamheid. Laat je vormen door gelijkvormigheid. Voorschriften en regels voor altijd.’*

De kraan druppelde droevig door.

Ik las verder.

De gelukkige winnaar wordt bovendien beloond met speciale voorrechten, waaronder:

Een eigen stoel op het personeelspodium tijdens bijeenkomsten.

Niet meer in de rij hoeven staan voor de lunch.

Een enorme button (in uniformgrijs) met daarop de tekst:

Wat wil je nog meer? Dat is het probleem met de jeugd van tegenwoordig - jullie willen altijd maar meer, meer, meer.

Moge de beste leerling winnen.

En ga dan nu je huiswerk maar maken.

Het schoolhoofd,

meneer Grittelsnert

Ik legde de brief neer en haalde trillend adem. Dit was *mijn lot*. Het meisje in het raam en ik keken elkaar ernstig aan, alsof we stilzwijgend een verbond sloten.

Met de brief zo voorzichtig in mijn hand alsof hij van glas was gemaakt liep ik naar de koelkast. Ik wilde hem daar onder een magneet klemmen, zodat ik hem elke dag zou zien. Al zou het niet eenvoudig worden om een plekje te vinden. De koelkast hing al helemaal vol met vergeelde rekeningen, oude recepten die mama uit tijdschriften had gescheurd...

En natuurlijk ook de foto van ons tijdens onze laatste zomervakantie, twee weken geleden. Je ziet ons zitten op een klein kiezelstrand, weggekropen onder een deken onder een dreigende hemel zo grijs als de wallen onder mijn moeders ogen.

Ik staarde naar de foto en dacht er weer aan. De caravan, die rook naar het leven van iemand anders dat we per ongeluk waren binnengewandeld. Mama, die me de hele week had gesmeekt niets kapot te maken. De zes dagen dat het aan één stuk had geregend, en net toen we in de bus stapten om terug te gaan naar Betondeugd was de zon doorgebroken.

Wat alles op een of andere manier alleen maar erger had gemaakt.

Mijn moeder had de hele rit naar huis – de volledige vijf uur – met haar voorhoofd tegen het raam gedrukt gezeten, starend naar de blauwe hemel alsof het iemands verjaardagstaart was en ze wist dat zij geen stuk zou krijgen.

Naast de foto hing onze kalender van dit schooljaar. Ik zag dat mama daar nú al onze zomervakantie op had aangegeven. *CARAVAN*, stond er in dikke, rode letters. Zonder uitroeptekens. Zonder smileys.

Om eerlijk te zijn zag het er meer uit als een dreigement dan als een vakantie.

Maar als ik de wedstrijd, de zoektocht naar de Kweekvijverster won, dan zouden we een echte vakantie kunnen hebben op een zonnige bestemming. Ergens ánders. Mijn verlangen sloeg om in vastberadenheid. Het enige wat ik hoefde te doen was me de komende acht weken perfect gedragen.

Simpel.

Ik had de brief van meneer Grittelsnert net boven de foto gehangen en voelde een enorme opluchting door me heen gaan terwijl mama's moeilijk fronsende gezicht verdween, toen...

BAM! De achterdeur sloeg met een klap open.

Mijn hart bonsde in mijn keel van angst. *Wie is daar?*

Maar het was niemand. Slechts een windvlaag en een deur die bijna uit zijn scharnieren vloog. Waarschijnlijk had ik

hem niet goed dichtgedaan nadat ik eerder de keuken had gelucht.

De wind kwam razend naar binnen en leek de keuken te vullen met woede. Ik had het gevoel dat ik in een kamer vol onzichtbare razernij stond. Op benen zo slap als gekookte spaghettislierten strompelde ik naar de deur om hem dicht te doen en de wind buiten te houden.

Iets wits en fladderigs vloog over mijn schouder voorbij.

Ik slaakte een kreet en dook ineen.

Zat er soms een duif in onze keuken?

Ik keek nog eens goed. Het was geen witte duif met klauwen en veren; het was de brief van meneer Grittelsnert! De wind had hem van de koelkast gerukt en blies hem nu wild door de hele keuken. Toen ik opsprong om hem te pakken schoot hij net buiten bereik, alsof onzichtbare, stormachtige handen hem net voor mijn neus hadden weggegrist. Ik ving een glimp op van de stokpoppetjes die in de lucht dansten, hun glimlach omgetoverd tot een bevroren grimas, voordat ze zo de deur uit fladderden...

...en de achtertuin in vlogen.